

Говен

...звук коливання води...

— Я без проблем знайшов вас у цьому нічному тумані, але чи не завадить він під час нашої подорожі? — цікавиться пасажир.

— Думаю, не завадить. Я перетинаю це озеро стільки, скільки себе пам'ятаю. Я перевозжу людей майже цілодобово. Течії тут зовсім нема. Човен зазвичай йде плавно. Навпаки, про сьогоднішній літній туман можна подумати інакше. Що скажете? — спокійно мовила човнярка.

— Спробую зрозуміти, про що ви... Якщо поромантизувати, то туман, наприклад, цікавий своєю природою. Здається непроглядним далеко вперед, але завжди знаєш, що він трішки розсіється, як тільки до нього наблизитися, — щиро замислюється хлопець.

— Власне, таким чином я вас і везу до протилежного берега, — з доброю усмішкою зауважила дівчина.

— Охх... Ви краще подивіться на ці зорі... Не знаю, чи має місце моя цікавість поруч з цією простою красою... Їх мільярди... — пасажир розглядає кожен їхній відблиск у воді, визирнувши з-за краю човна.

— «...як і мільярди слів...» — промайнуло у човнярки в думках. Натомість вона подивилася угору, після чого мовила: — Неначе хто пересипав відерце жовтого бісеру на цьому широкому чорному небі. Кожнісіньку з них ми бачимо за рахунок світла, котре подорожує до нашого ока декілька років. Хіба це не вражає?

— До цього часу ще додайте кілька наносекунд, щоб спостерігати за ними у відображенні води...

...запанувала коротка тиша...

— Знаєте, ці нестабільні яскравинки у воді заспокоюють мене фактом, що світ трішки інакший, ніж той, яким я його бачу. І ні, я зараз не про вічну боротьбу брехні та правди. Я прекрасно знаю про існування чіткішого калейдоскопу на небі, але зараз я милуюсь цими відображеннями, і мені цього достатньо, — прошепотів хлопець.

— То ви відчуваєте його? — обережно питає дівчина.

— Кого?

— Страх... хіба за вашими словами не ховається саме він?

— Ну і чого, на вашу думку, я боюсь? — хлопець продовжував зачаровуватись красою відображень.

— Чи не більшої кількості туману, котрий, крім цих нестабільних форм, розчинить і справжні зорі? — майже медитуючи, запитує дівчина.

— Чому ж мені його боятись? Я не відворочу розчинення зірок, якщо туман все ж вирішить згущавіти. І все ж таки, як ми вже згадували, його природа більш цікава, аніж страшна. Ви ж таким чином мене і везете, чи не так? — усміхнувся хлопець.

— Але все ж таки, яким чином ви розумієте, що щось для вас важливе? — човнярка плавно припинила веслувати.

— Ні, не через страх втрати. Я дивлюсь на відображення у воді, щоб на них дивитись. Як би це наївно не звучало.

...човен припинив рух...

— Знаєте, у мене з'явилась чисто дитяча ідея. Почекайте мене тут, — мовив хлопець.

Хлопець знімає верхній одяг та покидає човен. Трішки відпливши, він займає горизонтальне положення обличчям догори. Він заплющує очі, сповільнює дихання, знаходить рівновагу і робить визначальну деталь: обережно закидує голову назад так, що тепер лише ніс та рот виглядають над поверхнею води. Ця ідея здається йому цікавою, бо у ній є очевидний задум. Хлопець впевнено розплющує очі, котрі у такому положенні опинились під невеликим шаром води, і бачить нестабільні форми... нестабільні... форми... туману. Так, він бачить саме конденсат у повітрі, а не очікуваний калейдоскоп. Хлопець зайняв вертикальне положення і подивився вгору, але там, очікувано, вже був непроглядний туман. Опустивши голову він побачив човен, котрий був зовсім поруч. Через деякий час хлопець зайняв своє місце на тому транспорті.

— Як бачите, туман все ж таки згущавів, — із легким висміюванням та насолодою сказала човнярка.

— Знаєте, я хочу плисти з вами стільки, скільки себе пам'ятатиму.